

Гео Милев
Есенна вечер

Je pleure les lèvres pansées...

Небето лазурно се губи, потъва, аз плача...
Аз плача за чуждите сълзи, за чуждия плач,
за чуждите устни измръзнали, бледни аз плача,
за чуждите стъпки, заглъхнали в мразния здрач.

Напразно те чакам, аз вече те чакам отдавна...
По пустия лед на смразеното езеро бедни
три патици ходят и спират, и чакат отдавна,
и гледат отчаяни мене с очите си ледни:

и бледите листи, които с молитва умират,
и болните клони с наведени, тъжни чела,
и жарките сълзи, които безмощни умират,
и пустия лес в безизходна дълбока мъгла.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Калина Григорова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11307>]